

S. P. D. Cum mihi saepius ad te scribendi occasio oblata fuerit, miraberis fortasse, Vir Reuerende, cur tam diu ad tuas literas silentio usus sim. Verum hoc non mea culpa adscribendum esse scias. Epistolam n. tuam quam a te 12 die Aprilis scriptam mihi inuerti, 2 Augusti demum Marpurgi accipi. Coniugio igitur tabellarium, cui literas Heidelbergam perferendas dederas, cum me in isto loco non inueniret, eas apud studiosum quendam deposuisse, cuius negligentia postea factum est, quo minus mihi iusto tempore reddita fuerint. Quod cum ita sit, quin me a mora excusa tum habueris, non dubitabo. Magna autem cum voluptate legi tuas literas, in quibus amor tuus singularis, quo me et totam familiam prosequeris, ex omnibus partibus se ostendit. Quo enim animo erga me affectus sis, satis arguit illud, quod tibi tam curae sint res meae, ut nullis precibus meis in altum offeras mihi omnem operam tuam, imo non tantum operam tuam, sed et promittas te effecturum, ut aliorum etiam opera et auxilio ad promouenda studia uti finiri possim. Si igitur nullus veri amoris, quem cum sacra tum profana scripta ubique predicant, effectus est, aut hic erit, aut nullus omnino per quem is cognoscitur. Ceterum, quod scribis te efflagi talium a Pezelio, ut literas commendatitias istis viris, quorum in Epistola Capilonis mentionem feci, mea te mittat: tunc temporis cum Heidelbergae reser^{id} valde desiderassem. Viri enim isti Doctores Pezelio sunt notissimi, F. fertim Gronradt nobilitate et doctrina clarus, qui una cum Pezelio concionatores agente per multos annos in aula Illust. Comitis Nassoviensis familiariter vixit, et nunc apud

Principem Casimirum vixit. Verum cum partim propter
gravitatem valetudinis qua tunc jam max ex parte
lervatus sum, partim propter inopiam disputationum et
magnam adjuventium eruditionem adferunt, partim propter
caritatem tibi cuius partem quotidie agebat, Hadel-
boga Marburgum discedere coactus sum: Vereor, ut
Clavss. D. Pözelig in S. Academia notos et familiares
sibi habeat, quorum fidei me neque studia commendare
poterit. Vix cum sic aliquot annos studiis operam
dederim, propriis ex professoribus ut Sixtino Valtio
Goetinio familiariter utor. Praeterea singulari Dei
quo beneficio ante paucos dies mihi quod tanta
familiaritas cum Doctiss. Jeto Vigelio quem tota
Europa propter operam suam singularem quam impendit
iurisprudentiae, admiratur, intercessit, ut etiam ipsi
mensa hoc tempore utar. Si tamen Senckius quondam
ex illis, ut ad eum (excepit Goetinio) meo nomine Com-
mendatitias litteras daret, vellem, quo magis amicitia
et familiaritas cum illis incipit confirmaretur.
Haec sunt quae breviter ad tua respondere volui: Duo
autem adhuc supersunt, quorum prius necessarium a me
requiritur, alterum minus necessarium est. Nam cum
Nislo Cicerone, nihil sit tam indignum, tam immanis
tam ferum, quam beneficio vinci et ingrati esse ani-
mi, adeo ut et Philippus Macedonum Rex lege sanc-
uerit, ingratos ferro candenti inurendos esse, ut ea no-
ta intelligerent omnes ingratum illum fuisse: horum
etiam me memorem oportebit, ut tibi gratias agam
et referam pro tuis beneficiis quibus me affecisti: et quo-
tidie afficere studes. Quare licet hoc tempore mihi ^{non} sit
integrum in referenda gratia juxta Hesiodi preceptum
imitari agros fertiles quae plus multo adferunt quam accepe-
runt: tamen ut voluntatem animi grati donec res mea

Nicolaus

noverit

26.8
in meliori statu sint, aequi bonique Consulas etiam
atque etiam pello. Alterum dixi non esse tale
necessarium. Volui enim a te impetrare ut matrem,
fratres, Cognatos, affinesque adsorteris, ne brachium
remittant, ne auxilium denegent, nec illis molestum
sit aliquid foenerari Musis: nam pecunia nec
unus est Ulrinsque, cum militia cum armata
tum togata: quod cum sciam te sponte facturum,
non opus ~~duco~~ duco huius rei te admonere.
Vale. Glorioso Calamo datae Marpurgi 10 Augusti
an. 1586.

T. Eberhardus Borinborst.
Bremenensis

Reverendo ac Doctissimo^{mo} Viro Joanni
Hildebrandto in nichita Vite Brethren?
Martiniane Scholae minisbro fidelissimo &

Bon. 157.